

# SZEGÉNY EMBEREK AZ UTCÁN

*Az Est eredeti riportja*

Állok a köruton egy villamos megállónál. Mellettem sovány, ráncosbőrű, hajlott hátú öreg asszony. A jobb keze rajta van egy nehéz batyun; azt viszi majd valahová.

Jön egy kocsi. Látom, hogy jól megtelt, sietve megyek tehát az első



perron felé. Azon csakugyan van még hely. Elfoglalom az

ajtó mellett lévő falrészt, az utolsó perrondarabot, a melyen még támaszkodni is lehet valahová. Az öreg asszony nem volt ilyen szerencsés. A batyujával fel akart kapaszkodni a hátulsó perronra.

— Ekkora csomagnak itt nincs hely — szól rá a kalauz. — Vigye előre.

Az öreg asszony lihegve szalad előre; az ajtót kinyitom neki; fáradtan kapaszkodik a batyujával felfelé.

— Nincs itt már annyi hely — szól rá mérgesen a kocsivezető.

— Ugyan kérem, — mondta neki — hogyan volna.

Becsukom az ajtót a megijedt öreg asszony mögött. A kocsivezető indítja a kocsit, de méltatlankodik.

— Akkora batyukkal jönnek kérem, hogy nem fér tőlük az ember.

— No no, — mondom, — elférünk.

A kocsivezető engem nem igyekszik többé kapacitálni, de az öreg asszonynak még nem kegyelmezett meg.

— Vigye el onnan az ajtóból azt a batyut, — mondja neki pattogva. Az urak nem tudnak tőle leszállani majd. Talán átugráljanak rajta? Tegye el valahová.

Az öreg asszony kétségbeesve néz körül. Hová tegye a szegény batyuját, mikor a szó legplasztikusabb értelmében minden talpalatnyi hely el van foglalva? Elmegyek, helyesebben elevickélek a helyemről, a támaszkodó helyről, a fal mellől.

Ide álljon, — mondom, — akkor nem lesz utjában senkinek.

Helyet cserélek vele; most lógok egy szijhurkon, félig már a feljáróajtón kívül. Az öreg asszony elhelyezkedik a fal mellett, magához húzva a batyuját. Rámnéz. A szeme csillog.

— Köszönöm, nagyságos ur, kezét csókolom . . .